

— Братя мой, този момъкъ имаше смъртенъ грѣхъ, и за туй счете себе си недостойнъ да участвова въ светото войнство; нека са помолимъ за него.

Туй като изрече той колѣнчи, и народътъ му подражи. Тѣй сполучи той да утиши гнѣва си, и като са исправи повтори клетвытъ, на които сичкытъ отговориха съ благодареніе.

Въ този день числото на войнството Христово порасте съ двѣстѣ още души, и вечерта числото на затворенытъ въ тъмницытъ на инквизиціята порасте още съ единъ челоуѣкъ повече.

XXVШ.

Искренность и лицѣмеріе.

Ако и уморенъ отъ дългата онѣзи литургія, Петръ Арбуезъ, като са върнѣ въ палата си, нито на минута можи да си почине; едно вътрешно задоволствіе са изоб-разяваше на лицето му. Увѣренностьта че Долора са намѣрва въ властѣта му правеше го благорасположенъ. А Жозе, мълчеливъ и прискърбенъ обръщаше листоветѣ на една латинска кнйга въ единъ жгѣлъ на залата. Едно неприятно прѣдчувствіе го смутяваше. Той незнаеше че дѣщерята на управителя бѣ оставила кщцата на Жуана. Веселостьта на инквизитора исказваше нѣщо ужасающе и звѣрскость, и Жозе осѣщаше страхъ. Първый пѣтъ сега инквизиторътъ осѣщаше нѣкакво недовѣріе къмъ него и не му помена нищо за Долора. Отъ време на време неволна една усмихка растягаше устнытъ му, очытъ му стрѣляха искры и мгновена червенина освѣтяваше инакъ ужлѣтналото му чело. А Жозе като си издигаше сегисъ тогисъ очытъ, съгледваше че лицето на инквизитора исказваше вълненія необычно велны, но неможаше да угаде причината. Приближава-